

ASYLPOLITIK

Sigtet med EU's asylpolitik er at tilbyde en passende status til enhver tredjelandstatsborger, der har behov for international beskyttelse i en af medlemsstaterne, og sikre overholdelse af non-refoulement-princippet. Med henblik herpå bestræber Unionen sig på at udvikle et fælles europæisk asylsystem.

RETSGRUNDLAG

- Artikel 67, stk. 2, og artikel 78 og 80 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF).
- Artikel 18 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

MÅL

EU sigter på at udforme en fælles politik for asyl, subsidær beskyttelse og midlertidig beskyttelse med henblik på at tilbyde en passende status til enhver tredjelandstatsborger, der har behov for international beskyttelse, og på at sikre overholdelse af non-refoulement-princippet. Denne politik skal være i overensstemmelse med Genèvekonventionen om flygtninges retsstilling af 28. juli 1951 og den tilhørende protokol af 31. januar 1967. Hverken traktaten eller chartret giver en definition af begreberne »asyl« og »flygtning«, men henviser begge udtrykkeligt til Genèvekonventionen og den tilhørende protokol.

RESULTATER

A. Amsterdamtraktatens og Nicetraktatens bidrag

I henhold til Maastrichttraktaten fra 1993 blev det tidligere mellemstatslige samarbejde om asyl indført i EU's institutionelle ramme. Som den vigtigste aktør skulle Rådet inddrage Kommissionen i sit arbejde og informere Parlamentet om sine asylinitiativer; Den Europæiske Unions Domstol havde ingen kompetence inden for asylspørgsmål.

Ved Amsterdamtraktaten fra 1999 fik EU-institutionerne nye beføjelser til at udarbejde lovgivning på asylområdet i henhold til en særlig institutionel mekanisme: en overgangsperiode på fem år med en delt initiativbeføjelse mellem Kommissionen og medlemsstaterne og afgørelse med enstemmighed i Rådet efter høring af Parlamentet; Den Europæiske Unions Domstol fik også kompetence i særlige tilfælde. Amsterdamtraktaten sikrede også, at Rådet efter denne første femårige fase kunne vedtage, at den almindelige fælles beslutningsprocedure skulle finde anvendelse, og at det herefter skulle træffe afgørelse med kvalificeret flertal. Rådet vedtog dette i

slutningen af 2004, og den fælles beslutningsprocedure (nu kendt som den almindelige lovgivningsmæssige procedure) har fundet anvendelse siden 2005.

I forbindelse med vedtagelsen af Tammerforsprogrammet i oktober 1999 besluttede Det Europæiske Råd, at det fælles europæiske asylsystem skulle gennemføres i to faser: Vedtagelsen af fælles minimumsstandarder på kort sigt skulle på lang sigt føre til en fælles procedure og en ensartet asylstatus, som skulle gælde i hele Unionen.

Dette resulterede i den »første fase« af det fælles europæiske asylsystem fra 1999-2004, der fastsatte kriterierne og mekanismerne til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af asylansøgninger (som erstattede den internationale/mellemstatslige Dublin-konvention fra 1990), herunder oprettelse af den europæiske database med fingeraftryk af asylansøgere (Eurodac) til lagring og sammenligning af fingeraftryksoplysninger. Det fastlægger også fælles minimumsstandarder, som medlemsstaterne skal overholde i forbindelse med modtagelse af asylansøgere, bestemte kvalifikationer for international beskyttelse og arten af den beskyttelse, der ydes, samt fastlagte procedurer for tildeling og fratagelse af flygtningestatus. Yderligere lovgivning omfattede midlertidig beskyttelse i tilfælde af en massetilstrømning.

I Haagprogrammet fra november 2004 blev der opfordret til, at instrumenterne og foranstaltningerne i anden fase blev vedtaget inden udgangen af 2010, hvilket fremhævede EU's ambition om at gå ud over minimumsstandarder og udvikle én enkelt asylprocedure med fælles garantier og en ensartet status for de personer, der blev indrømmet beskyttelse. I den europæiske pagt om indvandring og asyl fra 2008 blev denne frist udsat til 2012.

B. Lissabontraktaten

Lissabontraktaten, som trådte i kraft i december 2009, ændrede situationen ved at omdanne asylforanstaltningerne fra at fastsætte minimumsstandarder til at skabe et fælles system med en ensartet status og ensartede procedurer.

Det fælles europæiske asylsystem skal omfatte følgende elementer:

- en ensartet asylstatus
- en ensartet status for subsidiær beskyttelse
- et fælles system for midlertidig beskyttelse
- fælles procedurer for tildeling og fratagelse af ensartet status for asyl eller subsidiær beskyttelse
- kriterier og procedurer til bestemmelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning
- standarder for modtagelsesforhold
- partnerskab og samarbejde med tredjelande.

Artikel 80 i TEUF har siden Lissabontraktatens ikrafttræden også udtrykkeligt sikret princippet om solidaritet og rimelig ansvarsfordeling mellem medlemsstaterne, herunder alle finansielle byrder. Om nødvendigt bør EU's asyltiltag indeholde passende bestemmelser med henblik på at sikre, at dette princip finder anvendelse. Traktaten

ændrede også i væsentlig grad beslutningsproceduren på asylområdet ved at indføre den fælles beslutningsprocedure som standardprocedure. Ydermere er ordningerne for EU-Domstolens retslige kontrol blevet væsentligt forbedret. Der kan nu anmodes om præjudicielle afgørelser af enhver domstol i en af medlemsstaterne og ikke længere kun af de nationale domstole, som træffer afgørelse i sidste instans, hvilket tidligere var tilfældet. Dette har gjort det muligt for Domstolen at udvikle en mere omfattende retspraksis på asylområdet.

Stockholmprogrammet, som blev vedtaget af Det Europæiske Råd den 10. december 2009 for perioden 2010-2014, bekræfter »målet om at oprette et fælles område for beskyttelse og solidaritet baseret på en fælles asylprocedure og en ensartet status for de personer, der er blevet indrømmet international beskyttelse«. Programmet understreger navnlig behovet for at opfordre til reel solidaritet med de medlemsstater, der er udsat for et særligt pres, og den afgørende rolle, som det nye europæiske asylstøttekontor vil komme til at spille.

Selv om Kommissionen havde fremlagt sine forslag til den anden fase af det fælles europæiske asylsystem så tidligt som 2008-2009, skred forhandlingerne kun langsomt frem. Følgelig blev den »anden fase« af det fælles europæiske asylsystem vedtaget efter Lissabontraktatens ikrafttræden med en ændring af fokus fra minimumsstandarder til en fælles asylprocedure på grundlag af en ensartet beskyttelsesstatus.

C. De vigtigste eksisterende juridiske instrumenter og igangværende reformbestrebelse

Bortset fra det omarbejdede [kvalifikationsdirektiv](#), der trådte i kraft i januar 2012, trådte de andre omarbejdede retsakter først i kraft i juli 2013 ([Eurodacforordningen](#), [Dublin III-forordningen](#), [direktivet om modtagelsesforhold](#) og [direktivet om asylprocedurer](#)), hvilket betød, at den forsinkede gennemførelse i midten af juli 2015 faldt sammen med det tidspunkt, hvor migrationskrisen var på sit højeste. I juni 2014 fastlagde Det Europæiske Råd de [strategiske retningslinjer](#) for den lovgivningsmæssige og operationelle programudformning inden for området frihed, sikkerhed og retfærdighed (artikel 68 i TEUF) for de kommende år med udgangspunkt i [Kommissionens meddelelse](#) fra marts 2014 og de fremskridt, der var nået med Stockholmprogrammet. Disse retningslinjer understreger, at den fuldstændige og effektive gennemførelse af det fælles europæiske asylsystem er en absolut prioritet.

Som følge af migrationspresset siden 2014 offentliggjorde Kommissionen i maj 2015 den [europæiske dagsorden for migration](#) (4.2.3.), hvori der blev foreslået en række foranstaltninger til at imødegå dette pres, herunder hotspottilgangen — der er oprettet mellem EASO, Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning (tidligere Frontex) og Den Europæiske Unions Agentur for Retshåndhævelsessamarbejde (Europol) — som arbejder på stedet med medlemsstaterne i frontlinjen for hurtigt at identificere og registrere tilrejsende migranter og tage deres fingeraftryk. Hotspottilgangen skulle også bidrage til gennemførelsen af nødombordelingsmekanismer for i alt 160 000 personer med behov for international beskyttelse. Disse mekanismer blev foreslået af Kommissionen for at bistå Italien og Grækenland og vedtaget af Rådet den [14. og 22. september 2015](#) efter høring

af Parlamentet. Rådets afgørelse blev senere opretholdt i EU-Domstolens [dom](#) af 6. september 2017. Omfordeling er tænkt som en mekanisme til i praksis at gennemføre princippet om solidaritet og rimelig ansvarsfordeling som fastsat i artikel 80 i TEUF. Antallet af omfordelinger har imidlertid været [lavere end forventet](#), og omfordelingerne er sket langsomt.

Den europæiske dagsorden for migration indeholder også yderligere skridt i retning af en reform af det fælles europæiske asylsystem, som blev præsenteret i to pakker af lovgivningsforslag i maj og juli 2016, og som blev drøftet mellem Parlamentet og Rådet i hele den valgperiode, der sluttede i maj 2019, uden at der blev vedtaget nogen lovgivningsmæssig retsakt, fordi sagerne var blokeret i Rådet, eller specifikke sager var i bero på grund af blokeringer af forbundne sager. Rækken af lovgivningsinitiativer har til formål at forbedre bl.a. det fælles europæiske asylsystem ved at anvende forordninger, der finder direkte anvendelse, i stedet for direktiver (bortset fra modtagelsesforhold, der fortsat vil være omfattet af et direktiv og derfor fortsat vil skulle gennemføres i national ret). Rækken omfatter følgende:

- Foranstaltninger til at forenkle, præcisere og afkorte [asylprocedurerne](#), sikre fælles garantier for asylansøgere og sikre strengere regler for at bekæmpe misbrug, herunder en fælles liste over sikre oprindelseslande — der oprindeligt blev foreslået som en [særskilt forordning](#). Den 25. april 2018 vedtog Parlamentets Udvalg om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender (LIBE) sin [betænkning](#).
- Hvem er berettiget til international beskyttelse (jf. [kvalifikationsdirektivet](#)) med det formål at opnå større konvergens, hvad angår anerkendelsesprocenterne og beskyttelsesformerne, herunder mere restriktive bestemmelser, der sanktionerer ansøgernes sekundære bevægelser og obligatoriske statusvurderinger, selv for anerkendte flygtninge: LIBE vedtog sin [betænkning](#) den 15. juni 2017.
- Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/33/EU af 26. juni 2013 om fastlæggelse af standarder for modtagelse af ansøgere om international beskyttelse (omarbejdning) ([omarbejdning af direktivet om modtagelsesforhold](#)) erstattede første fase af Rådets direktiv 2003/2/EF om fastlæggelse af minimumsstandarder for modtagelse af asylansøgere i medlemsstaterne. Det omarbejdede direktiv har til formål at sikre værdige og mere harmoniserede standarder for modtagelsesforhold såsom adgang til bolig, mad, tøj, sundhedspleje (herunder læge- og psykologhjælp), uddannelse for mindreårige og adgang til beskæftigelse på visse betingelser. Den 13. juli 2016 fremsatte Kommissionen et [lovgivningsforslag](#) om reformen af det omarbejdede direktiv om modtagelsesforhold. Den 25. april 2017 vedtog LIBE en [betænkning](#) om Kommissionens lovgivningsforslag.
- Reformen af [Dublinforordningen](#), der fastsætter kriterier til afgørelse for, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse (i princippet det første indrejseland). Forslaget bevarer de nuværende kriterier i Dublinsystemet, samtidig med at det supplerer dem med en korrigerende fordelingsmekanisme for at fritage medlemsstater under et uforholdsmæssigt stort pres. LIBE vedtog sin [betænkning](#) den 19. oktober 2017.

- En revision af [Eurodac-fingeraftryksdatabasen](#), der udvider den til at omfatte personoplysninger om tredjelandsstatsborgere, som ikke søger om international beskyttelse, og som opholder sig ulovligt i EU, og som giver de retshåndhævende myndigheder adgang til databasen og til at tage fingeraftryk af børn fra seks år og opæfter for at lette sporing og familiesammenføring. LIBE vedtog sin [betænkning](#) den 30. maj 2017.
- Omdannelse af Det Europæiske Asylstøttekontor fra et støtteagentur til et fuldgyldigt [EU-asylagentur](#) (Den Europæiske Unions Asylagentur — EUAA), som ville skulle være ansvarlig for at lette det fælles europæiske asylsystems funktionsmåde ved at sikre konvergens i vurderingen af asylansøgninger på tværs af EU og overvåge den operationelle og tekniske anvendelse af EU-lovgivningen, herunder bistå medlemsstaterne med uddannelse af nationale eksperter. Parlamentet vedtog sin [betænkning](#) om forslaget den 8. december 2016, og i midten af juni 2017 blev der indgået en bred foreløbig aftale med Rådet. Den 12. september 2018 — mens den foreløbige aftale fra juni 2017 stadig var i bero — vedtog Kommissionen [et ændret forslag](#) til forordning om Den Europæiske Unions Asylagentur og om ophævelse af forordning (EU) nr. 439/2010. Det ændrede forslag indeholder visse præciseringer, navnlig om EUAA's operationelle opgaver, og har til formål at tilpasse visse bestemmelser i den foreløbige aftale om Den Europæiske Unions Asylagentur til det nye udkast til forordning om den europæiske grænse- og kystvagt — Frontex (som blev foreslået samtidigt i september 2018) og yderligere styrke samarbejdet mellem de to agenturer. LIBE forkastede det ændrede forslag den 10. december 2018 og insisterede på behovet for at indgå den foreløbige aftale som det eneste solide grundlag for agenturets nye mandat.
- En [EU-genbosætningsramme](#), som ville fastsætte fælles EU-regler om indrejse for tredjelandsstatsborgere, der har behov for international beskyttelse, herunder finansiel støtte til medlemsstaternes genbosætningsbestræbelser, og dermed supplere de nuværende multilaterale og nationale ad hoc-genbosætningsprogrammer. LIBE vedtog sin [betænkning](#) om forslaget den 12. oktober 2017. En foreløbig aftale om de vigtigste elementer i forordningen blev indgået den 13. juni 2018 mellem Parlamentet og Rådet.
- Rådets direktiv 2001/55/EF af 20. juli 2001 om minimumsstandarder for midlertidig beskyttelse i tilfælde af massetilstrømning af fordrevne personer og om foranstaltninger, der skal fremme en ligelig fordeling mellem medlemsstaterne af indsatsen med hensyn til modtagelsen af disse personer og følgerne heraf ([direktivet om midlertidig beskyttelse](#)) blev udviklet som en ramme til styring af en uventet massetilstrømning af fordrevne personer og om øjeblikkelig beskyttelse heraf. Formålet med dette direktiv er at mindske forskellene mellem medlemsstaternes politikker vedrørende modtagelse og behandling af fordrevne personer i en situation med massetilstrømning og at fremme solidariteten mellem medlemsstaterne. Dette direktiv er imidlertid aldrig blevet anvendt i praksis på trods af en række store flygtningestrømme til EU, siden direktivet blev udviklet, hvilket skyldes kravet om enstemmighed i Rådet, dets upræcise ordlyd og spændingerne mellem medlemsstaterne i Rådet over byrdefordeling.

Den 23. september 2020 udsendte Kommissionen den [nye pagt om migration og asyl](#) for at give en ny start på den fastlåste reform af det fælles europæiske asylsystem. Pagten sigter mod en ny ligevægt mellem ansvar og solidaritet. Kommissionen foreslår at integrere asylproceduren i den overordnede migrationsforvaltning og knytte den sammen med en forudgående screening og tilbagesendelse. Den foreslår navnlig:

- en ny grænseprocedure — ved at ændre sit forslag fra 2016 til en forordning om asylprocedurer — for hurtigt at fastslå migranternes status ved ankomsten; proceduren skal også omfatte en grænseprocedure for tilbagesendelse ([ændret forslag til forordning om asylprocedurer](#))
- en screeningproces før indrejse, som bør finde anvendelse på alle tredjelandstatsborgere, der befinder sig ved de ydre grænser uden at opfylde indrejsebetingelserne, eller som ilandsættes efter en eftersøgnings- og redningsaktion ([forslag til forordning om screening forud for indrejse](#))
- en fælles ramme — gennem sit [forslag til en forordning om asyl- og migrationsforvaltning](#) — således at udfordringen med irregulære indrejser ikke bæres af nogle få medlemsstater, men af dem alle. Kommissionen foreslår nogle nye elementer med hensyn til fastlæggelsen af ansvaret for en asylansøgning og en ny solidaritetsmekanisme, der fokuserer på omfordeling (specifikt for det betydelige antal migranter, som ilandsættes efter eftersøgnings- og redningsaktioner til søs) og overtagelse af tilbagesendelser. Kommissionen har derfor trukket sit Dublinforslag fra 2016 tilbage, da elementerne heri er blevet integreret i forordningen om asyl- og migrationsforvaltning
- en [forordning om håndtering af krisesituationer og force majeure](#), der skal dække ekstraordinære situationer med massetilstrømning af tredjelandstatsborgere, der ankommer irregulært, for at give medlemsstaterne fleksibilitet til at reagere i krisetider og for at sikre, at det solidaritetssystem, der er omhandlet i forordningen om asyl- og migrationsforvaltning, er tilpasset krisesituationer. Kommissionen har derfor trukket sit [forslag om indførelse af en flytningsordning i krisesituationer fra 2015](#) tilbage
- det [ændrede forslag til Eurodacforordning fra 2016](#), der tager sigte på at opgradere det til en EU-database for at støtte den fælles ramme for asyl, genbosætning og irregulær migration, herunder tilbagesendelsespolitikkerne, og være fuldt ud interoperabelt med grænseforvaltningsdatabaserne.

Desuden foreslår Kommissionen at bygge videre på de fremskridt, der allerede er gjort med de resterende sager, og Parlamentet og Rådet opfordres til så hurtigt som muligt at gøre fremskridt, navnlig med hensyn til kvalifikationsforordningen, direktivet om modtagelsesforhold, Den Europæiske Unions Asylagentur og EU-rammen for genbosætning og indrejse af humanitære årsager. Endelig anbefaler Kommissionen i sin [henstilling om lovlige adgangsveje til beskyttelse i EU](#), at medlemsstaterne i 2021 gennemfører deres uopfyldte tilsagn om genbosætning fra 2020, og opfordrer medlemsstaterne til at indføre og i højere grad gøre brug af andre muligheder for indrejse af humanitære årsager såsom familiesammenføring og lokale eller private sponsorordninger samt supplerende veje i tilknytning til uddannelse og arbejde.

D. Det eksterne aspekt

Den samlede strategi for migration og mobilitet (SSMM), der blev vedtaget af Kommissionen i 2011, er den overordnede ramme for EU's eksterne migrations- og asylpolitik. Den fastlægger, hvordan EU gennemfører sine politiske dialoger og samarbejdet med tredjelande på grundlag af klart fastlagte prioriteter. Den indgår i EU's samlede optræden udadtil og omfatter udviklingssamarbejde. Dens vigtigste mål er at organisere den lovlige migration bedre, forebygge og bekæmpe ulovlig migration, maksimere migrationens og mobilitetens udviklingseffekt og fremme international beskyttelse.

Det Europæiske Råd og Tyrkiet indgik i marts 2016 en aftale, der tager sigte på at mindske strømmen af irregulære migranter via Tyrkiet til Europa. I henhold til [erklæringen fra EU og Tyrkiet](#) skal alle nye irregulære migranter og asylansøgere, der ankommer fra Tyrkiet til de græske øer, og hvis asylansøgninger er blevet afvist, sendes tilbage til Tyrkiet. For hver syrer, som tilbagesendes til Tyrkiet, skal en anden syrer genbosættes i EU til gengæld for en yderligere liberalisering af visumbestemmelserne for tyrkiske statsborgere og udbetalingen af 6 mia. EUR under faciliteten for flygtninge i Tyrkiet indtil udgangen af 2018. I henhold til Kommissionens [statusrapport om gennemførelsen af den europæiske dagsorden for migration](#) fra 16. oktober 2019 spiller erklæringen fortsat en central rolle i sikringen af, at migration i det østlige Middelhavsområde løses effektivt. I statusrapporten understreges det imidlertid, at Tyrkiet i dag står over for et stigende migrationspres, da ustabiliteten i regionen som helhed fortsætter, og EU's bistand yder afgørende støtte til mennesker i nød via faciliteten for flygtninge i Tyrkiet på 6 mia. EUR.

På globalt plan vedtog FN's Generalforsamling i september 2016 enstemmigt [New York-erklæringen om flygtninge og migranter](#), en skelsættende politisk erklæring, der tager sigte på at forbedre den måde, hvorpå det internationale samfund reagerer på store strømme af flygtninge og migranter såvel som på langvarige flygtningesituationer. Som følge heraf er to globale aftaler blevet vedtaget i 2018 for flygtninge og andre migranter. I New York-erklæringen er der fastsat en samlet flygtningeberedskabsramme (CRRF), hvori der fastsættes specifikke tiltag, der er nødvendige for at lette presset på værtslandene, styrke flygtnings selvhjulpethed, udvide adgangen til løsninger for tredjelande og støtte forhold i oprindelseslandene, der lader flygtninge vende tilbage i sikkerhed og værdighed. På grundlag af disse fire hovedmål bekræftede De Forenede Nationers Generalforsamling den 17. december 2018 [den globale aftale om flygtninge](#).

E. Midler til rådighed for asylpolitikker

Det vigtigste finansieringsinstrument i EU-budgettet på asylområdet var Asyl-, Migrations- og Integrationsfonden (AMIF). Asyl-, Migrations- og Integrationsfonden for 2014-2020 blev forhøjet fra 3,31 mia. EUR til 6,6 mia. EUR. I forbindelse med det næste langsigtede EU-budget for perioden 2021-2027 er finansieringen igen blevet øget under den nye AMIF til 9,9 mia. EUR, bl.a. med henblik på at forvalte migration, asyl og integration på en effektiv og human måde, herunder finansiel støtte til medlemsstaterne til solidaritet gennem genbosættelse og omfordeling. Andre finansieringsinstrumenter i EU såsom Den Europæiske Socialfond (ESF) ([2.3.2](#)), Den

Europæiske Fond for Bistand til de Socialt Dårligst Stillede (2.3.9) og Den Europæiske Fond for Regionaludvikling (EFRU) (3.1.2) bevilger også midler, hovedsagelig til at støtte integrationen af flygtninge og migranter, selv om andelen af midler, der bevilges dem, ikke er redegjort for separat i budgettet og dermed ikke er tydelig.

På samme vis er den oprindelige bevilling til EASO (det fremtidige EU-asylagentur (Den Europæiske Unions Asylagentur — EUAA)) for 2014-2020 steget fra 109 mio. EUR til 456 mio. EUR. For at være rede til at yde fuld operationel støtte til asylprocedurer i fremtiden indeholder den nye flerårige finansielle ramme (FFR) et budget på 1,22 mia. EUR for perioden 2021-2027.

Uden for FFR — men inden for EU's budget — er der trustfonde til eksterne foranstaltninger som f.eks.:

- EU's Nødtrustfond for Afrika (5 mia. EUR for den oprindelige femårsperiode), hvis mandat blev forlænget indtil udgangen af 2021, for at bistå landene i Afrika med migrationsstyring og grænsekontrol
- EU's regionale trustfond (der har aktiveret 2,2 mia. EUR siden oprettelsen i 2014), der blev oprettet som reaktion på den syriske krise, og som også blev forlænget indtil udgangen af 2021, og som skal overtages af den fremtidige EU-kriserespons i Syrien under FFR for 2021-2027, og
- Faciliteten for flygtninge i Tyrkiet (3 mia. EUR for 2016-2017 og 3 mia. EUR for 2018-2019; der er indgået forpligtelser og kontrakter for begge trancher, og næsten 4 mia. EUR er udbetalt, idet diverse projekter er finansieret indtil senest medio 2025). I juli 2020 nåede EU til enighed om en forøgelse på 485 mio. EUR til humanitær bistand inden for rammerne af faciliteten for at muliggøre en forlængelse af de nuværende programmer indtil udgangen af 2021.

Endelig er Den Europæiske Udviklingsfond (EUF), som tidligere ikke indgik i EU-budgettet, blevet integreret i FFR for 2021-2027 under udgiftsområdet »Naboområder og verden« (98,4 mia. EUR for hele udgiftsområdet). Den har fokus på bekæmpelse af fattigdom og på at nå 2030-dagsordenen for bæredygtig udvikling, men er i stigende grad blevet anvendt til at finansiere håndteringen af migrationsspørgsmål i de senere år.

EUROPA-PARLAMENTETS ROLLE

Europa-Parlamentet har altid slået kraftigt til lyd for et fælles europæisk asylsystem i overensstemmelse med EU's retlige forpligtelser. Parlamentet har også opfordret til en reduktion af den irregulære migration og til beskyttelse af sårbare grupper.

Parlamentets [beslutning af 12. april 2016](#) om situationen i Middelhavet og behovet for en holistisk EU-tilgang til migration giver et overblik over Parlamentets væsentligste holdninger og betænkeligheder på asylområdet.

Parlamentet har opfordret til pålidelige og retfærdige procedurer, som gennemføres på effektiv vis, og som tager udgangspunkt i non-refoulement-princippet. Det har understreget behovet for at undgå en forringelse af beskyttelsen eller kvaliteten af modtagelsen og sikre en mere retfærdig fordeling af den byrde, der bæres af medlemsstaterne ved EU's ydre grænser. Parlamentet har opfordret medlemsstaterne

til at gøre brug af de eksisterende muligheder for at udstede humanitære visa og er af den opfattelse, at personer, der søger international beskyttelse, bør være i stand til ansøge om et europæisk humanitært visum på ethvert konsulat eller enhver ambassade, og opfordrer derfor til en ændring af EU's visumkodeks. Parlamentet mener, at yderligere skridt er nødvendige for at sikre, at det fælles europæiske asylsystem bliver helt ensartet: En omfattende vurdering af dets gennemførelse er nødvendig. Parlamentet har bemærket vigtigheden af gensidig anerkendelse fra medlemsstaternes side af ikke blot negative, men også af positive asylafgørelser.

Parlamentet har understreget, at personer kun må tilbageholdes under klart fastsatte ekstraordinære betingelser, og at der skal være adgang til domstolsprøvelse af tilbageholdelsen.

I valgperioden 2014-2019 udviklede Europa-Parlamentet som medlovgiver en forhandlingsposition til alle lovgivningsforslag om reformen af det fælles europæiske asylsystem, som blev fremlagt i to pakker af lovgivningsforslag i maj og juli 2016. Rådet var ikke i stand til at fastlægge en holdning til forhandlingerne med Parlamentet om bl.a. den omarbejdede Dublinforordning og forordningen om asylprocedurer, hvilket overskyggede arbejdet med de andre forslag til reform af det fælles europæiske asylsystem.

For så vidt angår forbindelserne med tredjelande inden for rammerne af den [samlede strategi for migration og mobilitet](#) har Parlamentet opfordret til en intensivering af kapacitetsopbygningsindsatsen og genbosættelsesaktiviteterne, som bør gennemføres i samarbejde med tredjelande, der har et stort antal flygtninge. Parlamentet er af den opfattelse, at samarbejde med tredjelande skal fokusere på at håndtere de grundlæggende årsager til irregulære migrationsstrømme til Europa.

Parlamentet kan også anlægge annullationssøgsmål ved EU-Domstolen. Dette instrument blev anvendt med succes (se [Domstolens dom af 6. maj 2008](#)) til at få ophævet af bestemmelserne vedrørende fremgangsmåden for vedtagelsen af den fælles liste over tredjelande, der betragtes som sikre oprindelseslande og sikre europæiske tredjelande i henhold til Rådets direktiv 2005/85/EF.

Læs mere om dette emne:

- [Migration i Europa](#)
- [Migrationskrise i EU](#)
- [Immigrationspolitik i EU](#)

Marion Schmid-Drüner
12/2020

